

Posudek oponenta
rigorosní práce
Mgr. Martina Horáka
na téma
„Úloha dokazování v civilním procesu“

Kandidát předložil práci na uvedené téma v rozsahu celkem 124 stran (včetně seznamu použité literatury a německého resumé) - samotná stať má pak cca 113 stran. Předložená práce tedy z hlediska formálního vyhovuje požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Z hlediska systematického je práce rozdělena – vedle úvodu a závěru - do osmi stěžejních kapitol. Po historickém exkursu (kapitola 2.) se již autor věnuje platné právní úpravě dokazování. Po výkladu procesních zásad ovládajících dokazování (kapitola 3.) je řazena obecná charakteristika dokazování (v obsahu nesprávně doplněna o individuální - zřejmě míněno jednotlivé, jak je v pořádku v následující kapitole 5. - důkazní prostředky). Průběhem dokazování se zabývá kapitola 6., význam dokazování v rámci odvolacího řízení je řešen v kapitole 7. Samostatnou kapitolu autor věnuje významným změnám právní úpravy provedeným zák. č. 7/2009 Sb., rovněž speciální část práce je věnována zajištění důkazů ve věcech civilních s evropským prvkem (kapitoly 8. a 9.).

Systematika práce je dána určitou selekcí dílčích témat a omezením, které si autor při naplňování hlavního cíle práce stanovil. Na jednu stranu tak některé významnější otázky řeší na poměrně úzkém prostoru (typicky kapitola 6.), naopak některým věnuje pozornost možná až nadbytečně (zaslouží si dané nařízení opravdu systematicky samostatnou kapitolu?). Z hlediska systematického nemám vůči práci zásadních námitek.

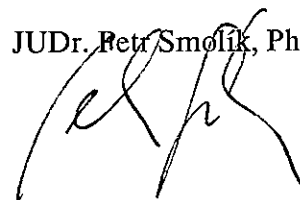
Téma zvolené autorem je velmi aktuální, jak prokazuje i výše uvedená pozornost věnovaná recentním změnám právní úpravy dokazování, ať jde o zásadní posun k obecnému pojetí principu koncentrace řízení nebo i jen změny dílčí, týkající se spíše změn v postupu (nikoli procesu) dokazování. Autor si správně všímá zásadního významu dokazování v civilním procesu, ať v rovině teoretické, tak dopadu na aplikační praxi. Určitou výtku bych – vedle již zmíněné popisnosti některých pasáží, jež ale logickým důsledkem autorova zájmu o jiné dílčí otázky a širě zvoleného tématu – měl typicky k absenci ostřejšího odlišení dokazování pro sporné a nesporné věci, byť nelze autorovi vytknout, že by tento aspekt opominul.

Práce prokazuje hlubší zájem autora jak o postižení stávající platné právní úpravy, ale i o širší pohled na pojednávané téma – autor pracuje jak s odbornou literaturou, tak se snaží všimnout si relevantní judikatury a seznamovat s ní čtenáře. Nelze ale neuvést, že místy mohl autor některá témata zpracovat hlouběji – viz náměty k diskusi v rámci obhajoby.

Práce neobsahuje zásadnější věcné nedostatky, jež by bránily její obhajobě. V jejím rámci nechť se autor vyjádří k následujícím problémům:

- 1) jaký je jeho názor na uplatnění tzv. fikce uznání (§ 114b o. s. ř.) s ohledem na zákonodárcem zvolené procesní řešení situace,
- 2) jak autor hodnotí – nedůsledný – posun právní úpravy týkající se toho, kdo ve sporném řízení provádí dokazování a jak je upraven v tomto směru příslušný postup,
- 3) jaké stanovisko autor zastává k nové podobě tří variant přípravy jednání, jak hodnotí obecný princip koncentrace ve sporných věcech a institut přípravného jednání?

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.

V Praze dne 24. března 2011